

ΜΑΣΟΝΙΑ

π. Αντωνίου Αλεβιζοπούλου

Προέλευση

Οι ιδέες των ποικίλων τάσεων, που μπήκαν στο στόχαστρο τής Ιεράς Εξέτασης πέρασαν σε άλλες μυστικές οργανώσεις, όπως είναι η μασονία. Εξάλλου η μασονία βρίσκεται στο επίκεντρο κάθε φορά που γίνεται λόγος για «παγκόσμιες συνωμοσίες».

Η κίνηση αυτή έχει την αρχή της στις συντεχνίες των οικοδόμων καθεδρικών ναών κατά τον Μεσαίωνα, που ζούσαν ομαδικά στις «καλύβες οικοδομής» (στοές). Χρησιμοποιούσαν σύμβολα και συνθήματα, προκειμένου ΝΑ διαφυλάξουν τα μυστικά τού επαγγέλματός τους από ανεπιθύμητο ανταγωνισμό.

Το έτος 1717, τέσσερες στοές ενώθηκαν στο Λονδίνο και μ' αυτό τον τρόπο δημιουργήθηκε η «Μεγάλη Στοά». Έτσι οι «καλύβες οικοδόμων» των Καθεδρικών Ναών μεταβλήθηκαν σε κοινωνικές λέσχες.

Κατά τον μεσαίωνα οι συντεχνίες αυτές προστατεύονταν επίσημα από τούς Βασιλείς. Ήταν επομένως ελεύθερος χώρος, όπου μπορούσαν ανενόχλητα νά διαφυλαχθούν και νά καλλιεργηθούν ιδέες και τάσεις που βρίσκοντο υπό διωγμό. Υποστηρίζεται ότι στις συντεχνίες κατόρθωσαν νά παρεισφρήσουν αποκρυφιστικές οργανώσεις, όπως οι Ναίτες και οι Ροδόσταυροι. Έτσι οι συντεχνίες των πρακτικών οικοδόμων έγιναν στοές πνευματικών οικοδόμων, με σκοπό την μεταβολή των «ακατεργάστων λίθων σε κατεργασμένους», με πνευματική έννοια.

Η προετοιμασία γι' αυτό το πνευματικό οικοδόμημα συμπληρώθηκε το έτος 1723 με την έκδοση του βασικού Συντάγματος των μασόνων, των «Αρχαίων Καθηκόντων». Συγγραφέας του είναι ο πρεσβυτεριανός κήρυκας στο Λονδίνο James Anderson.

Σκοπός

Βασικός σκοπός τής μασονίας ήταν η μεταβολή «ενός ακατέργαστου λίθου σε κατεργασμένο». Αυτό διατυπώθηκε στις «Βασικές Αρχές» των Γερμανών μασόνων, πού συντάχθηκαν στην Φρανκφούρτη κατά την μεταπολεμική περίοδο:

«Η μασονία ενώνει άνδρες σε αδελφικές μορφές, μέσω σεβαστών τελετουργικών πράξεων, επιδιώκει πνευματική εμβάθυνση και εξευγενισμό... Η ελευθερία πίστης, συνείδησης και σκέψης αποτελεί για τούς μασόνους ανώτατο αγαθό. Γι' αυτό προσλαμβάνουν χωρίς προκατάληψη άνδρες καλής φήμης ως αδελφούς, χωρίς νά παρατηρούν τη θρησκευτική ομολογία, τη φυλή, την εθνικότητα, τις πολιτικές πεποιθήσεις και την κοινωνική τάξη του καθενός. Ο μασόνος αναγνωρίζει στην οικοδομή των κόσμων, σε όλα τα ζώντα όντα και στην ηθική συνείδηση των ανθρώπων ένα θεϊκό δημιουργικό πνεύμα πλήρες σοφίας, ισχύος και ωραιότητας και το τιμά με το σύμβολο τού Παντοδύναμου Αρχιτέκτονος όλων των κόσμων» (F.W. Haack, Freimaurer, 1988, σ. 6-7). Η «καλύβη οικοδόμων» ήταν ο χώρος παραμονής των οικοδόμων τού μεσαίωνα. Τώρα αντικαταστάθηκε από το πνευματικό κέντρο τής στοάς, δημιουργήθηκε το «πνευματικό σπίτι» των μασόνων οι οποίοι πλέον δεν έχουν ως αποστολή την οικοδομή και τη συντήρηση ενός καθεδρικού ναού, αλλά την ανάπτυξη τού «πνευματικού οικοδομήματος».

τα όργανα των οικοδόμων διατηρήθηκαν, αλλά άλλαξαν σημασία και σκοπό: το σφυρί, ο διαβήτης, ο γνώμονας, το νήμα τής στάθμης, πήραν πνευματικό νόημα. Ο γνώμονας είναι το σύμβολο της ακεραιότητας και της τάξης, δεν έχει πλέον σχέση με το γνώμονα στα μαθηματικά. Ο διαβήτης συμβολίζει το σύνδεσμο μεταξύ των ανθρώπων, το νήμα της στάθμης συμβολίζει τη βυθομέτρηση του ανθρώπου, την αυτογνωσία.

Οι δύο στύλοι στην είσοδο συμβολίζουν όλα τα πράγματα με τα οποία πρέπει να ζήσει ο άνθρωπος, τα τρία κηροπήγια συμβολίζουν την ισχύ, την δύναμη και το κάλλος. Το φέρετρο που χρησιμοποιείται σε μνήσεις μασόνων συμβολίζει τη θνητότητα τού ανθρώπου και ο «κατεργασμένος λίθος» το κύριο έργο τής μασονίας, τη μεταβολή του ανθρώπου σε «κατεργασμένο λίθο».

Ποικίλες τάσεις

Στο μασονικό χώρο υπάρχουν πολλές τάσεις και κατευθύνσεις, πολλά συστήματα. τα συστήματα εκείνα που αναγνωρίζουν την «Μεγάλη Στοά» τού Λονδίνου ως «μητέρα στοά», χαρακτηρίζονται κανονικά και διατηρούν μεταξύ τους στενή επικοινωνία. Συστήματα που δεν αναγνωρίζουν το Σύνταγμα τής «Μεγάλης Στοάς», απορρίπτουν την πίστη σε Θεό ή τη Γραφή, πού δέχονται γυναίκες, χαρακτηρίζονται ως μη-κανονικά. τα κανονικά συστήματα δέχονται την πίστη σε Θεό και σε αιώνια ζωή, 3 μνητικούς βαθμούς, τη μυστικότητα, τη χρήση συμβόλων κ.α.

Οι, τρεις μνητικοί βαθμοί τού κανονικού μασονισμού είναι: μαθητής, εταίρος, δάσκαλος. Όμως σύντομα δημιουργήθηκαν και άλλοι βαθμοί, προκειμένου να προωθηθεί η μεγαλύτερη «ανύψωση» των εκλεκτών. Έτσι υπάρχουν συστήματα με 7, με 9 και με 33 βαθμούς (σκωτικό τελετουργικό). σε μη κανονικά συστήματα υπάρχουν και μέχρι 90 μνητικοί βαθμοί (Μέμφις-Μισραϊμ τελετουργικό). Κατά τον F. W. Haack κάθε «Μεγάλη Στοά» είναι ανεξάρτητη και αυτόνομη. δεν φαίνεται να υπάρχει μία διεθνής οργάνωση μασονίας (Freimaurer, σ. 20). Όμως σ' αυτή τη θέση αντιτίθενται οι χριστιανοί φουνταμελιστές, οι οποίοι βλέπουν πίσω από κάθε τι το μασονικό δάκτυλο. Από τα στοιχεία που διαθέτουμε, δυστυχώς δεν μπορούμε να αποδείξουμε ούτε τη μία, ούτε την άλλη άποψη.

Το τελετουργικό

Το τελετουργικό τής μασονίας αποτελεί είδος εμπειρίας της πνευματικής εμβάθυνσης και του εξευγενισμού. οι μνητικές τελετουργίες ανωτέρων βαθμών πλαισιώνονται με διακόσμηση που στα μη κανονικά μασονικά συστήματα μπορεί να φθάσει μέχρι τη μαγεία. Ένα τελετουργικό για το βαθμό του Δάσκαλου αναφέρει:

Πριν από την εργασία συναθροίζονται οι κάτοχοι του τρίτου βαθμού (βαθμός τού Δασκάλου) και αναγράφουν τα ονόματά τους στον κατάλογο παρόντων. Τότε συναθροίζονται οι υπηρέτες λίγο πριν στο Ναό και φωτίζουν το Ναό για την έναρξη των εργασιών. Ανάπτονται κεριά. Τότε οι αδελφοί παρακαλούνται να ενδυθούν τα τεκτονικά τους ενδύματα, να βάλουν την ποδιά τους και οδηγούνται στο Ναό, προκειμένου να γίνει έναρξη των εργασιών τής στοάς. Ερωτάται κατά πόσον όλοι οι παρόντες είναι αδελφοί τής στοάς στο βαθμό τού Δασκάλου. Έτσι ή στοά ασφαλίζεται έναντι τής εισόδου αναρμοδίων προσώπων, ανάπτονται τρία κεριά με τα λόγια: «ή σοφία οδηγεί το οικοδόμημά μας! η ισχύς το ενδυναμώνει, το κάλλος το ολοκληρώνει!». Τότε αρχίζει η εργασία του 3ου βαθμού.

Τώρα ανοίγεται το «Βιβλίο τού Νόμου» (Κοράνι, Βίβλος κ.ο.κ.) τοποθετούνται επάνω του ο γνώμονας και ο διαβήτης και ο Δάσκαλος τής Εδρας απαγγέλλει ένα εισαγωγικό λόγο με νόημα.

Τότε ακολουθεί η εισαγωγή και η εξέταση των εταίρων που πρόκειται να ανυψωθούν στο βαθμό του Δασκάλου. Οι εταίροι οδηγούνται μέσα, εξετάζονται, εξοικειώνονται με συνθηματικές λέξεις και χειρονομίες και οδηγούνται και πάλι έξω. Τότε ο Ναός διακοσμείται για την κύρια τελετή μύησης. Μερικοί υπηρέτες φορούν ιδιαίτερες ενδυμασίες. οι εταίροι οδηγούνται μέσα και απαιτούνται από αυτούς οι συνθηματικές λέξεις και οι χειρονομίες που έχουν διδαχθεί. Πριν ο Δάσκαλος της Έδρας απευθύνει μία προσφώνηση στους εταίρους, τούς αφαιρείται η ποδιά του εταίρου. Μετά την προσφώνηση ακολουθούν «τα ταξίδια του Δασκάλου» - ξενάγηση στο χώρο του ναού, που έχει ως σκοπό να υπαινιχθεί το συμβολικό ταξίδι. Αφού δώσουν την υπόσχεση του Δασκάλου («Ορκίζομαι στον μασονικό μου λόγο: Νά συνδεθώ με την αδελφότητα με ακατάλυτη κοινωνία, νά σιωπώ όπως ο θάνατος, νά θέσω στην πρόσκαιρη ζωή μου το μέτρο του αιωνίου»), απαγγέλεται ο «μύθος Χιράμ» ο οποίος θα εκπληρωθεί συμβολικά στον εταίρο.

Αυτός ο παλαιός θρύλος της συντεχνίας των μεσαιωνικών μαέστρων των καθεδρικών ναών, αναφέρεται στον θάνατο και στην αναγέννηση των δικαίων. Ο εταίρος ζει την κατάσταση αυτή συμβολικά. Μέσω του λόγου του Δασκάλου αναγεννάται σε νέα ζωή. στην διάρκεια αυτής της διαδικασίας ο φωτισμός του χώρου γίνεται ισχυρός και ο εταίρος ανυψώνεται στο βαθμό του Δασκάλου. Ενδύεται τη στολή του Δασκάλου και διδάσκεται τα σύμβολα του βαθμού του Δασκάλου (3ου βαθμού). Κατόπιν κλείνουν οι εργασίες της μύησης. Ακολουθεί η πανηγυρική έξοδος, ενώ οι αδελφοί υπηρέτες εκτελούν μια υπόλοιπη εργασία κατά την οποία τακτοποιείται ο χώρος του ναού και κλειδώνονται ξανά τα όργανα που είναι απαραίτητα για το τελετουργικό (F.W. Haack, Freimaurer, σ. 17-18).

Η θέση της Εκκλησίας

Η μασονία γνώρισε νωρίς διωγμούς. Όμως κατόρθωσε να περιλάβει στους κόλπους της, ιδιαίτερα κατά τον ΙΘ΄ αιώνα, πρίγκιπες, βασιλείς, αυτοκράτορες, εκπαιδευτικούς, κληρικούς. Ας δούμε όμως πιο λεπτομερώς τη στάση της Εκκλησίας απέναντι σ' αυτή την κίνηση.

1. Η Δυτική Εκκλησία

Η μασονία θεωρήθηκε από τη Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία ως ασυμβίβαστη προς την χριστιανική πίστη. Ο πάπας Κλήμης ΙΒ' κατά το έτος 1738 αφορίσε την οργάνωση αυτή. Το 1754 ο αφορισμός ανανεώθηκε. Ακολούθησαν διωγμοί και από μέρους της Πολιτείας. Στη Γαλλία ο μασονισμός συνδέθηκε με την άρνηση του Θεού. Από μέρους της μασονίας κατεβλήθη προσπάθεια αποβολής της Εκκλησίας από την δημόσια ζωή. Ο πάπας Leo ΙΓ' με την βούλα του *Humanum Genus* (1884), χαρακτήρισε τη μασονία ως αντιεκκλησία, που ιδρύθηκε από τη ζηλοφθονία του Διαβόλου, με επίκεντρο την έχθρα εναντίον της Εκκλησίας. Κατά την παπική βούλα οι μασόνοι θέλουν να καταβιάσουν το γάμο σε συνήθη συμβόλαιο, να χωρίσουν την Εκκλησία από την Πολιτεία και να απωθήσουν τη χριστιανική διδασκαλία από τη δημόσια ζωή. Ο *Codex Juris Canonici*, το Κανονικό Δίκαιο της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας (1917), προβλέπει για τούς μασόνους τον αφορισμό.

Μετά την Β' Σύνοδο του Βατικανού, το 1974, η *Kogregatio Πίστεως* καθόρισε πως οι νόμοι για τούς μασόνους ισχύουν στην περίπτωση που κάποιος προέβη πράγματι σε αντιεκκλησιαστική ενέργεια. Όμως η Γερμανική Επισκοπική Σύνοδος καθόρισε το 1986 πως η ταυτόχρονη συμμετοχή στην Καθολική Εκκλησία και στη μασονία αποκλείεται. Ο νέος *Codex Juris Canonici* (1983) δεν αναφέρεται ονομαστικά στη μασονία, αλλά γενικά στη συμμετοχή σε εταιρείες, που δρουν εναντίον της Εκκλησίας.

2. Η Εκκλησία της Ελλάδος

Στο θέμα της μασονίας η Εκκλησία της Ελλάδος έλαβε επίσημη θέση και μάλιστα δύο φορές. Κατ' αρχήν η Σύνοδος της Ιεραρχίας ασχολήθηκε με το θέμα αυτό κατά την συνεδρία της 7ης

Οκτωβρίου 1933 και εξέδωσε ειδική «Πράξη» (Εκκλησία 48/1933, σ. 37-39). Το κείμενο αυτό κάνει λόγο περί «διεθνούς μμητικού οργανισμού» και «μυσταγωγικού συστήματος, όπερ υπομινήσκει τας παλαιάς εθνικάς μυστηριακάς θρησκείας ή λατρείας, από των οποίων κατάγεται και των οποίων συνέχειαν και αναβίωσιν αποτελεί». Το κείμενο αναφέρεται σε μαρτυρίες μασονικών κειμένων και κατοχυρώνει τη θέση της «εκ των εν ταις μνήσεσιν δρωμένων και τελουμένων».

Για την μύηση τού τρίτου βαθμού αναφέρεται πως αποτελεί «δραματική αφήγησιν τού θανάτου τού πάτρωνος τής μασονίας Χιράμ και είδος τι μμητικής επαναλήψεως του θανάτου τούτου. Ούτως η Μασονία αποδεδειγμένως τυγχάνει θρησκεία μυστηριακή, όλως διάφορος, χωρισμένη και ξένη τής Χριστιανικής Θρησκείας». Η Μασονία, λέγει στη συνέχεια το κείμενο, έχει θρησκευτικές τελετές, όπως το τεκτονικό βάπτισμα, ο τεκτονικός γάμος, το τεκτονικό μνημόσυνο, τα εγκαινία τού τεκτονικού ναού κ.α. Έχει μύησεις, τελετουργικά τυπικά, δική της ιεραρχική τάξη, εορτές ηλιοστασίων, θρησκευτικά συμπόσια και μπορεί να καταταχθεί στο χώρο της θρησκευτικής φυσιολατρείας.

Η Ιερά Σύνοδος κατηγορεί την μασονία για συγκρητισμό, πράγμα που επιβεβαιώνει την καταγωγή της από τα αρχαία ειδωλολατρικά μυστήρια, τα οποία εδέχοντο στις μύησεις των κάθε λάτρη, οποιουδήποτε θεού. Με το να ζητεί η μασονία να συμπεριλάβει στους κόλπους της ολόκληρη την ανθρωπότητα, με την υπόσχεση πως θα της προσφέρει «ηθικοποίησιν και τελειοποίησιν και γνώσιν τής αληθείας, ανυψοί ανεπαισθήτως εαυτήν εις είδος τι υπερθρησκείας, θεωρούσα πάσας τας θρησκείας, μηδέ τής χριστιανικής τοιαύτης εξαιρουμένης ως υποδεεστέρας αυτής. Υποτρέφει δε ούτω εις τούς μύστας αυτής το φρόνημα, ότι μόνον εν τοίς μασονικοίς εργαστηρίοις γίνεται η κατεργασία και λείανσις τού αξέστου και ακατεργάστου λίθου».

Οι αξιώσεις τής μασονίας περί υπερθρησκείας αποδεικνύονται και από το γεγονός ότι δημιουργεί μία αδελφότητα, την οποία θεωρεί ότι εξυψώνεται πάνω από κάθε άλλη που βρίσκεται έξω, ακόμη κι αν πρόκειται για χριστιανική, ως αδελφότητα που αποτελείται από βέβηλους. Με τη μασονική μύηση ο χριστιανός γίνεται αδελφός τού μμημένου Οθωμανού ή βουδιστή ή οποιουδήποτε ορθολογιστή, ενώ ο χριστιανός που δεν έχει μμηθεί στη μασονία λογίζεται γι' αυτόν βέβηλος. Αντίθεση προς τη χριστιανική πίστη συνιστά επίσης και η φυσική ηθική, που υιοθετείται από τη μασονία. Η χριστιανική πίστη περιορίζει τον ανθρώπινο λόγο στα όρια τής θείας αποκαλύψεως και οδηγεί στον αγιασμό ως αποτέλεσμα τής χάριτος τού Θεού. Αντίθετα η μασονία στηρίζει το ηθικό της οικοδόμημα «επί μόνων των φυσικών δυνάμεων του ανθρώπου, προς φυσικούς όλως κατατείνουσα σκοπούς».

Η «Πράξις» της Ιεραρχίας αναφέρεται στην καταδικαστική στάση της Ρωμαιοκαθολικής Εκκλησίας και των Προτεσταντικών Εκκλησιών και μνημονεύει την σχετική αναφορά της «Διορθοδόξου Επιτροπής» που συνήλθε στο Άγιο Όρος και χαρακτήρισε τη μασονία ως σύστημα αντιχριστιανικόν και πεπλανημένον». Κατά την θέση που πήρε ο τότε Αρχιεπίσκοπος της Ελλάδος Χρυσόστομος, και η οποία υπογραμμίζεται στην «Πράξιν», κληρικοί που μετέχουν της μασονίας είναι άξιοι καθαιρέσεως.

Η απόφαση αυτή της Ιεραρχίας της Εκκλησίας της Ελλάδος ανανεώθηκε με μία νέα, που ελήφθη κατά την 28ην Νοεμβρίου 1972 και χαρακτηρίσθηκε «αυθεντικό κείμενο αυτής». Γι' αυτό και η Ιεραρχία «εμμένει απολύτως εις τα εν τη Πράξει οριζόμενα περί Μασονίας. Διακηρύσσει και αύθις ότι η Μασονία είναι αποδεδειγμένως θρησκεία μυστηριακή, προέκτασις των παλαιών ειδωλολατρικών θρησκείων, όλως ξένη και αντίθετος προς την εξ αποκαλύψεως σωτηριώδη αλήθειαν της Αγίας ημών Εκκλησίας. Διαδηλοί κατηγορηματικώς ότι η ιδιότης τού Μασόνου υπό οιαδήποτε μορφήν είναι ασυμβίβαστος προς την ιδιότητα του χριστιανού μέλους τού Σώματος τού Χριστού».

Η νέα αυτή απόφαση μνημονεύει και επαινεί την υπ' αριθ. 260/1.12.1969 απόφαση του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, με την οποία η μασονία κατεδικάσθη «ως θρησκεία μυστική, μη γνωστή», καθώς και την ανακοίνωση της Ιεράς Συνόδου, που δημοσιεύθηκε στη «Φωνή του Κυρίου» (13.5.1970), όπου η μασονία στηλιτεύεται ως θρησκεία.

Κλείνοντας το θέμα περί μασονίας, παρατηρούμε πως κατά τον ισχυρισμόν των μασόνων, τουλάχιστον του «κανονικού συστήματος», η μασονία δεν είναι θρησκευτική κίνηση και δεν διαθέτει διεθνείς ιεραρχικές δομές. Αλλά ακόμη κι' αν αυτό ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα, το μασονικό οικοδόμημα δεν συμβιβάζεται με τη χριστιανική πίστη.

Κατ' αρχήν υπογραμμίζεται ότι το τελετουργικό αποτελεί είδος εμπειρίας πνευματικής εμβάθυνσης και προσωπικού «εξευγενισμού», μετατροπής του «λίθου» από την κατάσταση του «ακατέργαστου» σε «κατεργασμένου», δηλαδή της «προσωπικής τελειώσεως». Αλλά αυτός ο δρόμος της μασονίας είναι αντίθετος με τον χριστιανικό.

Η μασονική εμπειρία δεν οδηγεί τον άνθρωπο πέρα από την εμπειρία του εαυτού του ή της κοινωνίας των «αδελφών». δεν ξεπερνάει την κτιστή πραγματικότητα και εγκαταλείπει τον άνθρωπο μόνο. για τον χριστιανό δεν υπάρχει τελείωση έξω από τη συμμετοχή του στη ζωή του Θεού «εν Χριστώ Ιησού». Η αγιότητα ανήκει στον Χριστό («εις άγιος») και κατ' επέκταση και σε εκείνους που μετέχουν της ζωής του Χριστού. Είναι αγιότητα «κατά μετοχήν» και όχι ανεξάρτητη από τη χριστιανική πίστη και από το φρόνημα του Χριστού.

Κατά την χριστιανική πίστη δεν μπορεί να υπάρχει αδελφικός σύνδεσμος χωρίς το «Πνεύμα της υιοθεσίας», ούτε ηθική χωρίς δόγματα. Εξάλλου δεν υπάρχει «κοσμοθεωρία των δέκα εντολών», χωρίς τη σύνδεση με την διδασκαλία της Παλαιάς και της Καινής Διαθήκης και προ παντός χωρίς αναφορά στο πρόσωπο του Ιησού Χριστού. Ο χριστιανός δεν αποβλέπει στην «πνευματική ζωή» ως αποτέλεσμα ανθρωπίνων προσπαθειών, αλλά στην αγιοπνευματική ζωή, που είναι δώρο του Θεού.

με το άγιο βάπτισμα προσλαμβάνεται ο πιστός στο Σώμα του Χριστού και γίνεται «εις εν Χριστώ» με όλα τα άλλα μέλη του ίδιου Σώματος, γίνεται «μέλος εκ μέρους». δεν μπορεί να δεχθεί τη μασονική μύηση και την αντίληψη πως αυτή τον οδηγεί πέρα από το χώρο του «βέβηλου» και τον καθιστά πνευματικό αδελφό με τον πιστό του Ισλάμ ή όποιας θρησκείας.

Εμείς οι χριστιανοί πιστεύουμε πως γινόμαστε παιδιά του Θεού μόνο όταν λάβουμε το πνεύμα της υιοθεσίας, δια του οποίου εντασσόμαστε στο Σώμα του Χριστού με το άγιο βάπτισμα (Γαλ. γ' 26). Μόνο τότε γινόμαστε «κατ' επαγγελίαν κληρονόμοι». Το Άγιο Πνεύμα, πού ονομάζεται και «Πνεύμα Χριστού», «συμμαρτυρεί τω πνεύματι ημών ότι εσμέν τέκνα Θεού. Εί δε τέκνα, και κληρονόμοι, κληρονόμοι μεν Θεού, συγκληρονόμοι δε Χριστού» (Ρωμ. η' 17). Το να αξιολογήσει κανείς τη μασονική μύηση πάνω από το χριστιανικό βάπτισμα, αποτελεί βλασφημία εναντίον του Αγίου Πνεύματος. Η μασονία δεν συνδέει τις ηθικές αξίες, τις οποίες κηρύττει με μία συγκεκριμένη πίστη σε Θεό. Η περί Θεού εικόνα («Μέγας Αρχιτέκτων των Κόσμων») προσδιορίζεται εντελώς υποκειμενικά, από τον καθένα μασόνο, ανάλογα με τις προσωπικές του θρησκευτικές πεποιθήσεις. Η κατανόηση του ανθρώπου και της ζωής, όπως άλλωστε και η περί Θεού αντίληψη, ξεπερνούν τα όρια μίας συγκεκριμένης πίστης. Κατ' αυτόν τον τρόπο η χριστιανική πίστη σχετικοποιείται και εξισώνεται αξιολογικά με την πίστη του Ισλάμ, με το βουδδισμό κ.ο.κ. Οποίος ζει «σωστά», λογίζεται και «σωστός» απέναντι στο Θεό.

Η θέση αυτή δεν ταυτίζεται με την διδασκαλία της χριστιανικής αγίας Γραφής και με την πίστη στον Τριαδικό Θεό. Εδώ η χριστιανική Βίβλος δεν είναι πλέον η μοναδική Θεία αποκάλυψη. Εναλλάσσεται με το Κοράνι, τις Βέδες κ.ο.κ. Είναι «ένα» από τα πολλά «ιερά βιβλία»! Η χριστιανική πίστη δεν είναι η μόνη και βεβαία οδός σωτηρίας, αλλά μία από τις πολλές «ατραπούς». Όλες οι θρησκείες οδηγούν «στον ίδιο σκοπό». Μ' αυτό τον τρόπο τα είδωλα γίνονται

αντανάκλαση της «μίας θεότητας», τού «Μεγάλου Αρχιτέκτονα των Κόσμων», ο οποίος είναι «ανοικτός» για όλες τις Θεότητες.

Εδώ πλέον δεν ισχύει η φράση, που αναφέρεται στον Ιησού Χριστό: «εν αυτό κατοικεί πάν το πλήρωμα της Θεότητος σωματικώς». Ο απόστολος το υπογράμμισε αυτό για να προφυλάξει τούς πιστούς από την ψευδή σοφία. Γι' αυτό και αναφέρει προηγουμένως: «Προσέχετε μήπως σάς παρασύρει κανείς με τη φιλοσοφία και με κούφια απατηλά πράγματα, κατά την παράδοση των ανθρώπων, κατά τα στοιχεία τού κόσμου και όχι κατά Χριστόν» (Κολ. β' 8-9).

Απ' όσα αναφέρομε γίνεται σαφές ότι η Μασονία είναι ασυμβίβαστη με τη Χριστιανική πίστη και την ιδιότητα τού Ορθοδόξου Χριστιανού. Ιδιαίτερα επισημαίνουμε τον κίνδυνο διαβρώσεως τού ποιμαντικού έργου και ακυρώσεις τού μηνύματος τού Ευαγγελίου και της εν Χριστώ ελπίδος.

Όπως και άλλες αποκρυφιστικές ομάδες εγκαταλείπουν τον άνθρωπο εντελώς μόνο, στην προσπάθειά του να βρει το αληθινό νόημα της ζωής και να το πραγματώσει. Αυτό είναι δυνατόν μόνον δια της θείας χάριτος, δια της δωρεάς τού Χριστού. Ο λόγος του Κυρίου «ουδείς έρχεται προς τον πατέρα ει μη δι' εμού» (Ιωάν. ιδ' 6) βρίσκει εδώ πλήρη εφαρμογή.

(Απόσπασμα από το βιβλίο του π. Αντωνίου Αλεβιζοπούλου "Ο Αποκρυφισμός στο φως της Ορθοδοξίας", Τεύχη 4ον - 10ον", Εκδόσεις Διάλογος, Αριθ. 15 . Της Υπηρεσίας Ενημερώσεως Διαλόγου και Πολιτισμού της Αρχιεπισκοπής Αθηνών, σε συνεργασία με την Πανελλήνια Ένωση Γονέων για την Προστασία της Οικογενείας και του ατόμου)